

“การประกันสังคมกับความเจ็บป่วยทางจิตเวช”

ชนชัย คงศักดิ์ พ.บ., น.บ., วท.ม.*

ความเจ็บป่วยทางจิตเวช ตามหลักเกณฑ์การรักษาในประกันสังคม ยังเป็นปัญหาที่เกิดจากความเข้าใจที่ไม่ชัดเจน ทำให้มีหลักปฏิบัติที่สร้างให้เกิดความเหลื่อมล้ำ และทำให้ผู้ที่มีปัญหาความเจ็บป่วยทางจิตเวช ไม่สามารถเปิดเผยถึงความเจ็บป่วยของตนเองได้ นำไปสู่การปกปิดและไม่ได้รับการรักษาอย่างถูกวิธี เพราะหลักปฏิบัติเกี่ยวกับความเจ็บป่วยทางจิตเวชในสิทธิการรักษา เสียนไว้ว่ากรณีการเจ็บป่วยเป็นโรคจิตจะได้รับการรักษาเพียง 15 วัน¹ นอกจากนี้ ผู้ป่วยจะไม่สามารถใช้สิทธิ์ได้

รวมทั้งประเด็นการยกเว้นสิทธินี้น้ำไปสู่การที่ผู้ป่วยทางจิตเวชด้วยโรคอื่นที่ไม่ใช่โรคจิต เช่น โรคทางด้านอารมณ์ โรคประสาทกูบิกพิจารณาเข้าข่ายความเจ็บป่วยโดยโรคจิตหมด ซึ่งเป็นการเข้าใจที่คลาดเคลื่อน แต่เป็นการสร้างผลประโยชน์ให้กับสถานบริการทางการแพทย์ โดยเฉพาะสถานบริการทางด้านเอกชนบางแห่ง จะทำการเก็บค่ารักษาเพิ่มเติม และตนไม่ต้องชดใช้ค่ารักษาให้แก่ผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเจ็บป่วยทางจิตเวชโดยการอ้างตามระเบียนนี้ ซึ่งเป็นการก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมกับผู้ที่เจ็บป่วยด้วยโรคทางจิตเวช

ตามสถิติในกระทรวงสาธารณสุข มีผู้ที่เจ็บป่วยด้วยโรคทางจิตเวชตามเวชระเบียนปีหนึ่ง ๆ มีอัตราที่สูงมากและมีอัตราที่สูงขึ้นเรื่อยๆ² จากการสำรวจขององค์กรอนามัยโลกมีการคาดการณ์ว่า ในปี ค.ศ. 2020³ ความเจ็บป่วยด้วยโรคซึมเศร้าจะมีความสำคัญเป็นอันดับที่ 2 รองลงมาจากการหัวใจ และการวิจัยในระยะหลังมีความชัดเจนว่า ความเจ็บป่วยทางจิตเวชหลายโรค เช่น Organic brain syndrome, Schizophrenia, Mood Disorder, Anxiety disorder ซึ่งเป็นโรคหลักฯ พิชูจน์ได้ว่ามีสาเหตุจากความผิดปกติทางด้านซึ่วภาพ⁴ ซึ่งความเข้าใจเรื่องความเจ็บป่วยที่มีสาเหตุจากความผิดปกติทางด้านซึ่วภาพนี้ได้นำไปสู่ความสำเร็จในการคิดค้นยา_rักษาโรคทางจิตเวช อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ความเข้าใจของคนทั่วไปยังยึดติดว่าสาเหตุของความเจ็บป่วยทางด้านจิตเวชเกิดจากปัจจัยด้านจิตใจ ไม่จำเป็นต้องมีการรักษาทางด้านซึ่วภาพควรให้ทำใจและหายใจใน 15 วัน ซึ่งเป็นประเด็นความเข้าใจที่ผิดพลาดอย่างมาก ทำให้ผู้เจ็บป่วยด้วยโรคทางจิตเวชถูกละเมิดโอกาสในการรักษาอันเนื่องมาจากความเข้าใจที่ผิดพลาด

วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย 2549; 51(2): 142-144.

* ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล กทม 10400.

การที่รัฐบาลมีความตั้งใจจะปรับเปลี่ยนการบริการทางสาธารณสุขให้ดีขึ้น ด้วยกระบวนการคิดใหม่ ทำใหม่ จนนำไปสู่การร่าง พ.ร.บ. การประกันสุขภาพ แห่งชาติ ถือว่าเป็นโอกาสดียิ่งที่ผู้ป่วยที่เจ็บป่วยทรมาน จากโรคทางจิตเวช ซึ่งมีลักษณะการเจ็บป่วยที่ไม่ต่างจากโรคทางกาย เช่น โรคเบาหวาน โรคหัวใจ โรคกระเพาะ ที่สมควรได้รับการเยียวยารักษาเช่นกันนั้นจะได้มีโอกาส เมื่อตนกับผู้ป่วยโรคทางกายที่กล่าวมา อีกทั้งมีสิทธิในการได้รับการรักษาโดยไม่มีข้อกีดเงินดังในแนวทางปฏิบัติที่กล่าวมา ซึ่งเป็นปัญหาการกีดกันการไม่อนุมัติ ทั้งจากผู้ป่วย ญาติผู้ป่วย ผู้ให้บริการรักษา (Stigmatization) จะได้รับการปลดปล่อยในครั้งนี้ เมื่อมีกับครั้งหนึ่ง ในประวัติศาสตร์การจิตเวชช่วงปี ค.ศ. 1950 ที่มีการคิดค้นยา.rักษาผู้ป่วยทางจิตและนำไปสู่การปลดปล่อย การคุณชั้งผู้ป่วยโรคจิตตามสถานกักกันต่างๆ จนสามารถมีสิทธิอย่างปกติสุขในสังคมมากขึ้น⁵ ซึ่งการปฏิรูปทางด้านการบริการทางด้านสาธารณสุขครั้งนี้ น่าที่จะได้มีการพิจารณาถึงประเด็นนี้ซึ่งจะเป็นคุณูปการอย่างใหญ่หลวงต่อผู้ที่ทนทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วยทางจิตเวช

จากการที่สิทธิประโยชน์ในประกันสังคมได้มีข้อยกเว้น คือ

กลุ่มโรคยกเว้น

กลุ่มโรคและบริการที่ผู้ประกันตนไม่สามารถใช้สิทธิได้ มีดังนี้

1. โรคจิต ยกเว้นกรณีเยียบพลันซึ่งต้องทำการรักษาทันทีและระยะเวลาในการรักษาไม่เกิน 15 วัน
2. โรคหรือการประสบอันตรายอันเนื่องมาจาก การใช้สารเสพติด ตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด
3. โรคเดี่ยวกันที่ต้องใช้ระยะเวลาในการรักษาตัว ในโรงพยาบาลประเภทคนไข้ในเกิน 180 วัน

4. การทำได้เที่ยมแบบล้างโลหิต ยกเว้น กรณี ได้วยเยียบพลันที่มีระยะเวลาการรักษาไม่เกิน 60 วัน (แพทย์เป็นผู้ระบุว่าได้วยเยียบพลัน)

5. การกรำทำไดๆ เพื่อความส่ายงาน โดยไม่มีข้อบ่งชี้ทางการแพทย์

6. การรักษาที่ยังอยู่ในระหว่างการค้นคว้าทดลอง

7. การรักษาภาวะการเมบูตรยาก

8. การตรวจเนื้อเยื่อเพื่อการผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะ ยกเว้น การตรวจเนื้อเยื่อเพื่อการปลูกถ่ายไขกระดูก

9. การตรวจใดๆ ที่เกินความจำเป็นในการรักษา โรคนั้น

10. การผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะ

11. การเปลี่ยนเพศ

12. การผสมเทียม

13. การบริการระหว่างรักษาตัวแบบพักฟื้น

14. ทันตกรรม ยกเว้น 3 กรณี ถอนฟัน อุดฟัน และอุดหินปูน ได้ไม่เกิน 200 บาท/ครั้ง ปีละไม่เกิน 400 บาท

15. แวนตา และเลนส์เทียม ยกเว้นการผ่าตัดใส่เลนส์เทียมในลูกตา ให้จ่ายเป็นค่าเลนส์เทียมในอัตรา ข้างละ 4,000 บาท

กลุ่มโรคยกเว้นในข้อที่ หนึ่ง จึงสมควรได้รับการพิจารณาเบื้องต้น โดยมีเหตุผลจากการเจ็บป่วยของลักษณะโรค ภาระการรักษา และความจำเป็นทางด้านสิทธิมนุษยชน คือ

1. กลุ่มความเจ็บป่วย Organic brain syndrome ตามรหัสโรค ICD10 F05 F06⁶ โดยกลุ่มโรคที่เกี่ยวกับสารเสพติด คงต้องเป็นไปตามข้อยกเว้นสิทธิ์ข้อ 2 ของสำนักงานประกันสังคม

2. กลุ่มความเจ็บป่วยที่มีอาการทางจิต Psychosis ตามรหัสโรค ICD10 :section F20-29⁶ เช่น schizophrenia, schizopreniform ect.

3. กลุ่มโรคที่เจ็บป่วยทางด้านอารมณ์ Mood disorder ตามรหัสโรค ICD10 :section F30-F32⁶

โดยโรคอื่นๆ ทางจิตเวชสามารถให้สถานพยาบาลรับภาระการรักษาเมื่อ病情ทางกายทั่วไป เพราภาระการรักษาไม่มาก และไม่ได้ก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้ประกันตนที่มารับการรักษาตามสถานพยาบาลที่รับประกันต่างๆ

เพื่อก่อให้เกิดการกำหนดนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับการรักษาโรคจิตเวชไว้ในกลุ่มโรคเรื้อรัง ผู้เขียนคิดว่า ควรที่จะมีการศึกษาวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษา ผู้ป่วยในกลุ่มความผิดปกติดังที่กล่าวมา ในผู้ป่วย คนไทย เพื่อที่จะสามารถผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง นโยบายด้วยการให้การรักษาในผู้ป่วยจิตเวช เพื่อความเป็นธรรม และถูกต้องตามหลักการวิชาการในกลุ่มโรคนี้

เอกสารอ้างอิง

- รุ่งโรจน์รื่นเริงวงศ์. กฎหมายประกันสังคม ฉบับใช้งาน, กรุงเทพ: บริษัท สำนักพิมพ์วิญญาณ จำกัด, 2540 , 111.
- อนุรักษ์ บักดิษ์ชาติ, รณินทร์ กองสุข, พนมรี่ เสาร์สาคร, สุนันท์ จำรูญสวัสดิ์, วัฒนพิน กิตติรักษ์มนตร์, อรุวรรณ จุฑา, นันทิกา ทวีชาชาติ. การสำรวจทางระบาดวิทยาของความผิดปกติทางจิต และความรู้ เจตคติ ทักษะการปฏิบัติตนเกี่ยวกับสุขภาพจิต ของประชาชนไทย. กรมสุขภาพจิต 2542
- Christopher J.L.Murray, Alan D.Lopez. The Global Health Statistics. World Health Organization 1996.
- WHO. Management of Mental disorders, 2nd edition volume 1. WHO. Geneva. 1997.
- Canadian Psychiatric Association. Canadian clinical practice guidelines for the treatment of schizophrenia. Can J Psychiatry 1998;43 (Suppl2):25S-40S.
- WHO.The ICD - 10 classification of Mental and Behavioral Disorder: Diagnostic Criteria for Research. WHO, Geneva 1993.